

en uafbrudt vild Jagt efter en eller to Tikronesedler, som han nødvendig skulde betale inden fireogtyve Timer til Slagter, Bager eller Skomager; og da Sygebesøgene ikke gav ham Penge i Haanden, modstod han aldrig Fristelsen til at forsøge paa ved et rask Greb i Lykkens Pose at bringe sig ud af sin Forlegenhed.

Pludselig begyndte Skolelærer Mortensens Støvler at knirke inde under Bordet. Bag de sølvgraa Bryn skelede hans alvorsfulde Blik uroligt hen til en Underkop med 25-Ørestykker — den saakaldte „Solokop“.

Gang efter Gang strøg han sig med Lommetørklædet ned over sit blege Aasyn, lukkede endelig Øjnene og sagde stille:

„Solo paa Koppen!“

Det gav et Sæt i de søvndrukne Kroppe. Dyr lægen løftede sit tunge Hoved og saae paa ham med indædt Forbitrelse.

„Hvad hedder hun?“ brummede han.

„Kløver,“ messede Skolelæreren; han havde lagt sine Kort ned paa Bordet og holdt begge Hænderne over dem med samme Mine, som naar han om Søndagen læste i Kordøren.

Der blev købt i Tavshed. Dyr lægen rettede sig kampberedt i Vejret, drak ud af sit Glas og strøg sig nedenfra op over Skægget med sin behaarede Haand. Hans Øjne var røde som en Tyr. Han vilde endnu en Gang forsøge en Dyst med Lykken. Blev nemlig denne Solo vunden, var Spillet af sig selv tilende, og alt Haab for ham dermed ude for denne Nat.

Mortensen havde „tre Matadorer, smaa fjerde“ i Trumf; desuden Kongen, Damen, tredje i Hjerter og to smaa Spadere. Der til havde han Forhaanden. Som en forsigtig General holdt han sin Hjerter Konge tilbage; efter at have trukket med en Matador sendte han først Damen i Ilden.

Dyr lægen, der var renonce, lod sig imidlertid ikke føre bag Lyset.

„Det er vist en Farisæer!“ brummede han og stak med Trumf.

Paa Skolelærer Mortensens Pande begyndte allerede de første klare Svedperler at piple frem.

Dyr lægen spillede en lille Spader; Købmanden stak med Kongen; Mortensen maatte bekende.